

der sker noget, hvis vi ikke skal køre i Grøften. Situationen er saa alvorlig, at dersom vort Forbrug ikke begrænses meget og samtidig Produktionen og Udførselen i høj Grad forøges, nærer jeg i høj Grad Tvivl om Stillingens Holdbarhed. Vi kan ikke forhindre de Folk, som sidder med gode Indtægter, i at købe alle de Varer, de kan faa fat i, og vi kan ikke fortænke Købmændene i, at de sælger dem alle de Varer, de vil købe. Hvis der ikke bliver gjort noget, bliver der solgt Varer for langt mere, end Landet kan producere“. Han siger videre til den, han henvender sig til: „Jeg nærer den Fortrøstning, at naar de, som ikke har haft Lejlighed til at overveje Sagen saa nøje som vi, nærmere faar den gennemtænkt, vil de slutte sig til os. Der kan ingen Tvivl være om, at der *maa* gøres noget, og jeg vil saa kraftigt som muligt understrege, at Samfundet er i Fare økonomisk set, og at der *maa* meget alvorlige Foranstaltninger for at forhindre dette enorme Forbrug, som foregaar i Danmark i Øjeblikket“.

Se, dette er nogle af de Udtalelser, som blev lagt paa Rigsdagens Bord, den Gang man anbefalede at gøre noget alvorligt for, at Danmark ikke skulde køre i Grøften. Men den nuværende højtærede Landbrugsminister bag sit Parti og hans Parti i Forening med de Konservative afslog at tage Hensyn til disse saglige Bedømmelser af, hvorledes Stillingen var i Landet, og derfor kørte Landet i Grøften. De andre Udtalelser, jeg skal tillade mig at fremdrage, er 3 Udtalelser af en Mand, som ofte har kritiseret den radikale Regerings Økonomi under Krigen, og som den nuværende Regering sætter saa høj Pris paa, at den nys har udnævnt ham til Statens Repræsentant i Nationalbanken. Det er Hr. Redaktør Carl Thalbitzer, altsaa den nuværende Regerings særlige Tilidsmand i Nationalbanken. Paa 3 Tidspunkter har han udtalt sig om, hvad Importregulering da kunde have nyttet, og jeg skal oplæse disse 3 Udtalelser fra „Finanstidende“. Den 19. Oktober 1921 siger Hr. Thalbitzer i Anledning af den megen Tale om Nødvendigheden af Prisfald: „Mon Prisfaldet ikke ogsaa kunde være kommet, uden at man havde behøvet at slaa det halve Samfund i Stykker derfor? Vi med vort Landbrugs brede Ryg kunde have undgaaet en saa ond Krise som den, der nu ruinerer os, men det vil først Eftertiden forstaa“. Ja, det er en fuldkommen rigtig Paastand, at

vort Samfund havde kunnet komme til det ønskede Prisfald, uden at man havde behøvet at slaa det halve Samfund i Stykker, saaledes som den højtærede Landbrugsministers Program var. Den 21. December 1921 standsede den Valutakommission, som Ministeriet Neergaard havde nedsat. Den ophørte at fungere, fordi ingen tog Hensyn til dens Raad. Hr. Thalbitzer var ogsaa udnævnt til Medlem af dette Raad af Statsminister Neergaards Ministerium. „Det er det triste Resultat af Regeringens passive Standpunkt. I disse Dage er Valutakommissionen efter et Aars Otium blevet ophævet. Den kan vaske sine Hænder, men Regeringen ser ud over et Julemarked, som er skadet, og et Pengemarked, som er svækket af vilde Hamburgerkøb, af planløse Luksuskøb, af Valutarejser, som sandelig ikke har bidraget til at hæve hverken den danske Valuta eller den danske Anseelse i Udlandet“. Endelig den 9. August 1922, efter at Regeringen havde fremsat de to Forslag om Importregulering, som har været Genstand for saa megen Tale i disse Dage, siger Hr. Thalbitzer: „To Aar for sent har Regeringen indført de Foranstaltninger mod Valutadumping, som kunde have reddet Skotøjs- og Cigarindustrien for mange Lidelser og Tab. Beskæmmende er det, at først en partipolitisk Manøvre“ — der sigtes til det ærede Medlem Hr. Holsteins Forespørgsel i Sommer — „der truede med at støde Ministeriet ned af Taburetterne, har kunnet bevæge de raske Principryttere til at ile den nødstedte Industri til Hjælp. Meget Slid og Slæb skal i kommende Aar øves af Arbejdere og Husmænd for at indvinde, hvad de høje herrer i den røde Bygning har sat over Styr“. Han siger, at de Køb, „der er sket til Dumpingpris i disse to Aar, har kostet Landet Milliontab, en navnløs Sum af Bitterhed og Arbejdsledsunderstøttelser. Forunderligt, at man har skullet behøve to Aars Erfaringer for at indse Fejlagtheden af den førte Politik“. Derefter tilføjer han nogle Bemærkninger om, at det ikke blot er to Aar for sent, fordi man har undladt i to Aar at gøre det rigtige, men at det nu ogsaa er tvivlsomt, hvad Virkningen vil blive.

* Jeg har anført disse Udtalelser fra saglig Side udenfor Partierne og udenfor mit Parti for at vise, hvorledes finanskyndige, som staar særlig højt i den nuværende Regerings Omdømme, har bedømt Situationen før Krisen, og dernæst hvorledes de har bedømt den paa ethvert Sta-